

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobců:

a) **V. K.**
st. přísl. X
(dále jen „první žalobce“)

b) **S. K.**
st. přísl. X
(dále jen „žalobkyně“)

c) **K. K.**
st. přísl. X
(dále jen „druhý žalobce“)

zastoupeni

Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 11. 2021, č. j. OAM-736/ZA-ZA11-LE05-2021, ze dne 11. 11. 2021, č. j. OAM-736/ZA-ZA11-LE05-2021-I, a ze dne 11. 11. 2021, č. j. OAM-736/ZA-ZA11-LE05-2021-II,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného:

A) ze dne 11. 11. 2021, č. j. OAM-736/ZA-ZA11-LE05-2021,

B) ze dne 11. 11. 2021, č. j. OAM-736/ZA-ZA11-LE05-2021-I,

C) ze dne 11. 11. 2021, č. j. OAM-736/ZA-ZA11-LE05-2021-II,

s e z r u š u j í a věci se žalovanému vracejí k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši **17 908 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Petra Dvořáka, advokáta se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanými žalobami ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobci brojili proti rozhodnutím žalovaného A) ze dne 11. 11. 2021, č. j. OAM-736/ZA-ZA11-LE05-2021 (dále též „napadené rozhodnutí ve věci prvního žalobce“), B) ze dne 11. 11. 2021, č. j. OAM-736/ZA-ZA11-LE05-2021-I (dále též „napadené rozhodnutí ve věci žalobkyně b)“), a C) ze dne 11. 11. 2021, č. j. OAM-736/ZA-ZA11-LE05-2021-II (dále též „napadené rozhodnutí ve věci druhého žalobce c)“). Napadeným rozhodnutím A) bylo pro nepřípustnost rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žádosti prvního žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“). Napadeným rozhodnutím B) ve věci žalobkyně b) a napadeným rozhodnutím C) ve věci druhého žalobce c) byly poté jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany zamítnuty jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 2 téhož zákona.
2. Řízení o žalobách proti napadeným rozhodnutím byla u zdejšího soudu původně vedena samostatně, a to pod sp. zn. 33 Az 50/2021, sp. zn. 33 Az 51/2021 a pod sp. zn. 33 Az 52/2021. Jelikož se jedná o věci, které spolu skutkově a právně souvisí, přičemž se týkají příslušníků téže rodiny, bylo následně vydáno usnesení krajského soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 33 Az 50/2021 – 26, kterým byly tyto věci spojeny ke společnému projednání pod sp. zn. 33 Az 50/2021 (toto usnesení nabylo právní moci dne 27. 1. 2022). Daná okolnost bude soudem zohledněna jak při rekapitulaci jednotlivých podání a průběhu správního řízení, tak při vypořádání námitek, které byly proti napadeným rozhodnutím uplatněny.

II. Napadená rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci prvního žalobce a) bylo zejména uvedeno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla z jeho strany podána jako již druhá v pořadí (tzn. opakovaná žádost). Předcházející žádost byla posouzena jako zjevně nedůvodná ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, přičemž byla založena na stejných důvodech, což ostatně první žalobce výslovně potvrdil.
4. V předcházející žádosti uváděl, že má strach z návratu do vlasti kvůli možnému povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do bojů na východě Ukrajiny. Ze stejných důvodů podal rovněž druhou žádost o mezinárodní ochranu, ke které doložil několik úryvků článků ohledně změny zákona umožňujícího povolávání vojáků v záloze i bez vyhlášení mobilizace. Nejedná se tedy o nové skutečnosti. Z uvedeného

navíc nevyplývá, že by žalobce a) byl k výkonu služby reálně povolán, popř. že by mu v takovém případě hrozilo nasazení v bojových oblastech. Situace v zemi se od poslední žádosti nezměnila. Jelikož byla opakovaná žádost žalobce posouzena jako nepřipustná, žalovaný se dále nezabýval tím, že se na českém území nachází také jeho děti a manželka, která disponuje povolením k pobytu.

5. Žalovaný zdůraznil, že novou skutečností není ani fakt, že manželka žalobce a) získala v ČR pracovní oprávnění a povolení k dlouhodobému pobytu, a ani skutečnost, že do ČR přicestovaly nově z Ukrajiny žadatelovy nezletilé děti. Proto byla opakovaná žádost vyhodnocena jako nepřipustná a řízení o ní bylo zastaveno.
6. Žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně b) a druhého žalobce c) byly prostřednictvím napadených rozhodnutí jako zjevně nedůvodné zamítnuty (§ 16 odst. 2 AZ). K podání dotčených žádostí došlo ze strany prvního žalobce a) jako zákonného zástupce, který poukazoval na svůj azylový příběh, tedy skutečnost, že je vojákem v záloze a může tak být povolán a nasazen do bojů na východě Ukrajiny. Podle názoru žalovaného je však tato okolnost ve vztahu k posouzení žádostí žalobkyně c) a druhého žalobce b) jako nezletilých dětí irelevantní.
7. Za podstatnou žalovaný označil skutečnost, že Ukrajina je považována za bezpečnou zemi původu, a to s výjimkou území Krymu a Doněcké a Luhanské oblasti. První žalobce ostatně netvrdil, že by jeho dětem hrozilo v případě návratu do vlasti jakékoliv nebezpečí. Za azylově relevantní nelze považovat pouze snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, a to za situace, kdy ani jednomu z rodičů žalobkyně a druhého žalobce nebyla udělena některá z forem mezinárodní ochrany.

III. Žaloby

8. V žalobách bylo předně namítáno, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, přičemž jednotlivé žádosti v rozporu se zákonem posoudil způsobem, který vylučuje meritorní posouzení uváděných důvodů o udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k prvnímu žalobci bylo dále zdůrazněno, že žalovaný je zatížen důkazním břemenem, přičemž musí při rozhodování zohledňovat také obecně známé skutečnosti týkající se obavy prvního žalobce z možného nasazení do bojů ve východních oblastech Ukrajiny.
9. Žalobce poukázal na změnu geopolitické situace. Závěr žalovaného, že Ukrajinu lze jinak považovat za bezpečnou zemi původu, navíc neodpovídá aktuální situaci, kdy hrozí eskalace napětí a napadení celého území ruskou armádou.
10. Co se pak týče žalobkyně b) a druhého žalobce c), bylo shodně namítáno, že nedůvodnost jejich obavy z návratu do vlasti nelze dovozovat pouze z několika let starého a neaktuálního prováděcího právního předpisu, na základě kterého je většina území Ukrajiny považována za bezpečnou zemi původu, a to s ohledem na již uvedené riziko eskalace napětí a rozšíření válečného konfliktu. Žalovaný navíc žadatelům neposkytl dostatek prostoru k tomu, aby se k důvodům svých žádostí vyjádřili. Naopak svá rozhodnutí pojal zcela formalisticky.
11. Z výše uvedených důvodů žalobci navrhli, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil, žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věci mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svých vyjádřeních uvedl, že s podanými žalobami nesouhlasí. Co se týče napadeného rozhodnutí ve věci prvního žalobce, žalovaný k tomu doplnil, že je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, který má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti.
13. Žalovaný pak postupoval v souladu se zákonem, když si opatřil dostatek informací o zemi původu, ze kterých nevyplývá, že by na Ukrajině došlo k zásadní změně bezpečnostní situace. Prvnímu žalobci poté bylo umožněno, aby důvody pro udělení mezinárodní ochrany podrobně předestřel nejen v samotné žádosti, ale také v rámci provedeného pohovoru.
14. Podle žalovaného byla opakovaná žádost prvního žalobce podána za účelem legalizace pobytu na území České republiky. Podobným způsobem žalovaný argumentoval také ve vztahu k žádostem o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně b) a druhého žalobce c), kterých se tvrzený strach jejich otce (prvního žalobce) z povolání do armády a nasazení do bojů přímo netýká. Ukrajinu lze navíc považovat za bezpečnou zemi původu, a to pouze s výjimkou východních oblastí, ze kterých žadatelé nepocháží.
15. Žalovaný proto ve svých vyjádřeních krajskému soudu navrhl, aby žaloby jako nedůvodné zamítl.

V. Správní spisy

16. Ve správních spisech se nachází předávací protokoly, záznam o poskytnutí údajů k žádosti prvního žalobce o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru k dané žádosti. Z těchto podkladů vyplývá, že první žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu proto, že je poručíkem v záloze, kteří jsou na Ukrajině každých šest měsíců povoláváni do armády. Pokud by se žalobce na příkaz k odvodu nedostavil, hrozil by mu trest vězení. Jedná se o stejné důvody, které již uváděl v předchozí žádosti. Současně první žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany pro své nezletilé děti (druhý žalobce a žalobkyně), protože nemohou být bez rodičů.
17. Stejně jako první žalobce, také jeho manželka pobývá na území České republiky, přičemž disponuje povolením k dlouhodobému pobytu. Zatím nejsou splněny podmínky k tomu, aby mohl být pobyt žalobkyně a druhého žalobce legalizován jiným způsobem. Získání oficiálních dokladů je navíc nutné k tomu, aby mohli navštěvovat školské zařízení. Na Ukrajině by děti mohly žít se svými prarodiči, přičemž tam v minulosti neměly žádné problémy. První žalobce se nicméně s rodinou na Ukrajinu vracet nechce. Jeho záměrem je pobývat legálně na území České republiky. S provedením samostatného pohovoru s nezletilými dětmi žalobce nesouhlasil. K podaným žádostem pak byly přiloženy internetové články v ruském a českém jazyce, které se týkaly zejména legislativní možnosti povolávání vojáků v záloze bez předchozí mobilizace.
18. Za účelem vydání rozhodnutí o žádostech o mezinárodní ochranu byly poté do správních spisů založeny nejen kopie listin týkajících se řízení o předcházející žádosti prvního žalobce, ale také následující informace o zemi původu: Informace OAMP ze

dne 30. 6. 2021 – Ukrajina – Situace v zemi a Informace MV ČR ze dne 30. 7. 2021 – Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu.

19. Součástí spisové dokumentace je dále úřední záznam ze dne 29. 9. 2021, ze kterého vyplývá, že první žalobce se nedostavil k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Následně byla vydána napadená rozhodnutí, která jsou v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloby byly podány osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
22. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
23. Žaloby jsou důvodné.
24. Krajský soud předně připomíná, že podané žaloby jsou z hlediska uplatněných námitek a použité argumentace vzájemně provázány. V zásadě poukazují zejména na skutečnost, že v případě prvního žalobce jako vojáka v záloze je dána důvodná obava z odvedení do armády a nasazení do bojových oblastí na východě Ukrajiny, což nebylo žalovaným dostatečně zohledněno. Uvedený důvod pak první žalobce a) vztáhl rovněž na druhého žalobce c) a žalobkyni b), neboť se jedná o nezletilé děti prvního žalobce, který se svojí manželkou pobývá na území České republiky. Bezpečnostní situaci v zemi původu navíc nelze ani ve vztahu k nezletilým dětem posuzovat čistě formalisticky, tedy na podkladě prováděcího právního předpisu, když reálně hrozí eskalace napětí a rozšíření ozbrojeného konfliktu na celé území Ukrajiny.
25. Předně je nutné zdůraznit, že žalovaný v napadených rozhodnutích ve věci všech žalobců vycházel mimo jiné ze skutečnosti, že Ukrajina (s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou ruských separatistů) je považována za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu ve spojení s § 2 bodu 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. Jedná se o domněnku, která nebyla v případě druhého žalobce a žalobkyně vyvrácena. Současně z opatřených podkladů nevyplývá, že by došlo ke změně bezpečnostní situace oproti stavu v době podání předchozí žádosti prvního žalobce o mezinárodní ochranu, který opětovně uváděl své obavy z odvedení do armády a nasazení do bojových oblastí.
26. Pokud by krajský soud rozhodoval podle skutkového stavu ke dni vydání napadených rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), žalovaný by měl zřejmě pravdu, že ve vztahu k žalobcům lze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi. Z opatřených informací o zemi

původu totiž vyplývalo, že ozbrojený konflikt na Ukrajině nelze považovat za totální, protože se omezuje na pouze východní části země, ze kterých žalobci nepochází.

27. Z toho důvodu musí dát zdejší soud žalovanému za pravdu v tom, že v době jeho rozhodování situace na Ukrajině i přes přítomnost ruských vojsk na jejích hranicích a vzrůstající napětí nebyla vyostřená natolik, aby sama o sobě vedla k nemožnosti i nadále Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu ve vztahu k žadatelům pocházejícím z oblastí pod kontrolou centrální vlády. To se však změnilo ve čtvrtek 24. 2. 2022, kdy na velké části území Ukrajiny po invazi Ruské federace vypukl mezinárodní ozbrojený konflikt, který stále přetrvává a jehož další vývoj, včetně rychlé eskalace, nelze předvídat. Jedná se o všeobecně známou a veřejně dohledatelnou informaci, kterou krajský soud nepovažuje za nutnou dokazovat při jednání (k vývoji válečného konfliktu viz např. <https://www.e15.cz/ukrajina-vs-rusko-konflikt-valka-aktualne>).
28. Jednou z podmínek pro označení státu za bezpečnou zemi původu je, že na jeho území nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [srov. § 2 odst. 1 písm. k) bod 1 a přílohu I procedurální směrnice]. Tuto podmínku již Ukrajina s ohledem na aktuálně probíhající mezinárodní ozbrojený konflikt nesplňuje.
29. Z judikatury správních soudů jednoznačně plyne, že jedním z důvodů k prolomení zásady koncentrace řízení je aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Podle něj členské státy EU musí zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci, které je úplné a *ex nunc* (tj. podle stavu ke dni rozhodnutí soudu). Podle čl. 52 odst. 1 procedurální směrnice se povinnost zajistit účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 46 odst. 3 této směrnice vztahuje na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po 20. 7. 2015. S ohledem na včasné neprovedení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice do vnitrostátního právního řádu, má toto ustanovení přímý účinek, jedná-li se o žádost o mezinárodní ochranu podanou po rozhodném datu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35; odkazovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).
30. V rámci soudního řízení lze při aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany buď nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, anebo k jejich neuvedení měl ospravedlnitelný důvod (nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16; dostupný na <https://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>).
31. První žalobce a) uváděl ve správním řízení jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu za své nezletilé děti především snahu o jejich společné soužití s rodiči na území České republiky. Až v žalobě v tomto ohledu v obecné rovině argumentoval mimo jiné tím, že na Ukrajině je ozbrojený konflikt (ve východních oblastech), který se může rozšířit na celé území daného státu, a že došlo ke změně geopolitické situace. Ačkoliv tedy nebylo ve vztahu ke druhému žalobci a žalobkyni v předcházejícím řízení či v následně podaných žalobách argumentováno bezprostřední invází ruských vojsk na podstatnou část ukrajinského území, jedná se o okolnost, která nemohla být v dané době legitimně předvídána.

32. Přestože z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice neplyne požadavek, aby soudy ve správním soudnictví z vlastní iniciativy aktivně dohledávaly případné nové či další důvody (okolnosti) pro udělení mezinárodní ochrany, i Nejvyšší správní soud již připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž soudy ve správním soudnictví budou muset přihlídnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu. Za takovou specifickou situaci Nejvyšší správní soud označil například vypuknutí válečného konfliktu na území celé země původu žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, bod 22 in fine). Současná situace na Ukrajině tak podle krajského soudu představuje přesně takovou situaci, kterou musel z vlastní iniciativy zohlednit.
33. K tomu krajský soud dodává, že zatím nijak nehodnotí intenzitu ozbrojeného konfliktu odehrávající se na Ukrajině. Tato nelehká úloha bude v dalším řízení na žalovaném. Boje na Ukrajině se však již prokazatelně neomezují „pouze“ na část Doněcké a Luhanské oblasti, ale dotýkají se bezprostředně velké části jejího území. Jedná se o natolik významnou změnu poměrů v zemi původu druhého žalobce a žalobkyně, které lze navíc s ohledem na jejich věk považovat za zranitelné osoby, že rozhodnutí žalovaného nemůže obstát, neboť se zakládá na podkladech, které nelze stran bezpečnostní situace na Ukrajině nadále považovat za aktuální. Na tom nemůže nic změnit ani azylová irelevance původně uváděných důvodů k podání žádosti o mezinárodní ochranu ve prospěch druhého žalobce a žalobkyně či jejich snaha o legalizaci pobytu na území, neboť je nutné vycházet z aktuální (bezpečnostní) situace na Ukrajině, která se radikálně změnila.
34. Obdobným způsobem je podle názoru zdejšího soudu nutné postupovat rovněž ve vztahu k prvnímu žalobci, byť je jeho situace jako vojáka v záloze specifická. Ačkoliv za normálních okolností nelze považovat případné povolání do armády za azylově relevantní, je třeba odlišit případy, kdy může být výkon vojenské služby reálně spojen s nedobrovolným nasazením do bojových operací, což ostatně zdejší soud zohlednil již při rozhodování o přiznání odkladného účinku žaloby. Žalovaný pro nepřipustnost žádosti a související zastavení řízení argumentoval tím, že první žalobce uvádí stejné důvody jako v předchozí žádosti, aniž by se bezpečnostní situace v zemi původu zásadně změnila, pročez tak nejsou opodstatněné ani jeho obavy z nasazení v bojových oblastech.
35. Jak již však bylo popsáno výše, takový závěr neodpovídá nedávnému vývoji a současnému stavu, když na Ukrajině aktuálně probíhá válečný konflikt, spojený mimo jiné s vyhlášením všeobecné mobilizace. Přímé zapojení vojáků v záloze do bojových akcí v postižených částech země lze proto z logických důvodů očekávat, neboť by měl takovému postupu předcházet. Je tedy na žalovaném, aby znovu (na podkladě nových skutečností) vyhodnotil, zda lze rovněž v případě prvního žalobce uvažovat o udělení některé z forem mezinárodní ochrany, a to při zohlednění jeho specifického postavení jako vojáka v záloze, což ho od jiných žadatelů, byť potenciálních „odvedenců“, částečně odlišuje.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud přistoupil v souladu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice ke zrušení napadených rozhodnutí z důvodu následné a svou povahou zásadní změny bezpečnostní situace na Ukrajině, kterou žalovaný nemohl legitimně předvídat a zohlednit (výrok I.). Za této situace bude skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadených rozhodnutí, vyžadovat rozsáhlé doplnění.
37. Proto krajský soud žalovanému ukládá, aby opětovně a na základě aktuálních informací o bezpečnostní situaci v zemi původu žalobců posoudil, zda jsou v jejich jednotlivých případech dány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Tímto právním názorem krajského soudu je správní orgán v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měli plný úspěch ve věci žalobci, proto mají právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o výši odměny za zastoupení žalobců, vycházel soud - vzhledem ke spojení věcí - při stanovení výše odměny za zastupování z ustanovení § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), podle něhož při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí.
39. Tarifní hodnota u žalob na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu je částka 50 000 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Součet tarifních hodnot za 3 spojené věci představuje částku 150 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty představuje částku 7 100 Kč (§ 7 bod 5 advokátního tarifu). Ze soudního spisu poté vyplývá, že žalobcům vznikly náklady řízení na odměně právního zástupce za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby) po 7 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu, a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu doložil, že je plátcem DPH, zvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 17 908 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce